

Sygn. akt V KK 108/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Dariusz Kala

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **J. D. B.**

ukaranego z art. 54 k. w. w zw. z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem epidemii (Dz.U. z 2020 r., poz.1356)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 maja 2022 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

na korzyść ukaranego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 listopada 2020 r., sygn. akt II W [...]

1) uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego J. D. B..

2) kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 4 listopada 2020 r., sygn. akt II W [...], uznał obwinionego J. D. B. za winnego tego, że w dniu 24 sierpnia

2020 roku ok godziny 16:15 na terenie parku miejskiego im. [...] woj. [...] nie stosował się do obowiązku zakrywania ust i nosa, tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 54 k.w. w zw. z § 24 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 1356) i za to na podstawie art. 54 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 złotych.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się w dniu 25 listopada 2020 r.

Kasację wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść ukaranego J. D. B., zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, tj. art. 54 k.w. w zw. z § 24 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 1356), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy czyn przypisany J. D. B. nie wyczerpywał znamion tego wykroczenia”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i uniewinnienie obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Argumenty przedstawione przez autora kasacji są w pełni zbieżne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego prezentowanym w utrwalonym orzecznictwie (m. in. wyroki z dnia 26 marca 2021 r., sygn. akt II KK 40/21; z dnia 8 kwietnia 2021r., sygn. akt II KK 75/21; z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt V KK 111/21; z dnia 5 maja 2021 r., sygn. akt V KK 132/21, sygn. akt V KK 126/21, sygn. akt II KK 106/21; z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt II KK 76/21 i II KK 82/21; z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II KK 221/21; z dnia 11 czerwca 2021 r., sygn. akt II KK 202/21 i II KK 226/21; z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt V KK 132/21), co pozwala na

odesłanie do lektury zapadłych wyroków i ich uzasadnień, bez konieczności powielania celnie prezentowanych tam wywodów. Nie ma bowiem żadnych wątpliwości, że – zgodnie z twierdzeniami skarżącego - art. 54 k.w. ma charakter blankietowy, co oznacza, że nie określa w sposób wyczerpujący znamion czynu zabronionego, odsyłając w tym zakresie do przepisów zamieszczonych w innym akcie normatywnym. W rozpoznawanej sprawie obwinionemu przypisano w prawomocnym wyroku nakazowym wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 1356 z późn. zm.). Nie ulega wątpliwości, że podstawą prawną wydania Rozporządzenia Rady Ministrów były przepisy ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 z późn. zm.), które nie upoważniały Rady Ministrów do wprowadzania regulacji odnoszących się do innych sfer życia niż ochrona zdrowia publicznego. Jak słusznie zauważył skarżący, regulacje realizujące konstytucyjny obowiązek zwalczania chorób zakaźnych (art. 68 ust. 4 Konstytucji RP), w oczywisty sposób nie stanowiły przepisów porządkowych w rozumieniu art. 54 k.w. W przypadku tych ostatnich, przedmiot ochrony stanowi bowiem porządek i spokój w miejscach publicznych, a nie ochrona zdrowia czy zwalczanie epidemii. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 1356) nie zawierało natomiast żadnej sankcji za naruszenie określonego w nim nakazu zakrywania ust i nosa w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, kosztami postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa.

a.s.